

gøre den saa stor, at det Gang paa Gang viser sig, at den er betydeligt større, end nødvendig var. Det bliver blot en Fristelse til, at man en skønne Dag gaar hen og skærer et Stykke af den til et eller andet Formaal, og det synes jeg ikke er til nogen Nytte. Derfor vil jeg fraraade Ændringsforslag under Nr. 6.

Om Ændringsforslaget under Nr. 7 vil jeg sige, at det kan jeg selvfølgelig ikke modtage. Hvis man vilde lade § 5 udgaa, kunde jeg selvfølgelig ikke modtage Lovforslaget. De Betragtninger, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) var Talsmand for, ere mig i dette Øjeblik og have altid været mig uforstaaelige. Det ærede Medlem talte om de Krav, Jernbanefunktionærene have paa Reservepensionsfonden, og om, at der muligvis ogsaa er privatretlige Krav, som Jernbanefunktionærene have paa denne Fond. Men § 5 bestemmer jo, at *alle de Krav*, som overhovedet eksistere, hvad enten de kunne kaldes privatretlige, eller de kun ere Krav paa en Pension efter forløben Tjenestetid, gaa over paa Statskassen, Statskassen overtager dem alle. Det fremgaar allerede af den Redaktion, der findes i § 5, det fremgaar af de Henvisninger, der her findes til Loven af 15. Maj 1903, og ved det Ændringsforslag som nu findes under Nr. 8, er det udtrykkelig skærpet og præciseret, for øvrigt tror jeg, det var ganske overflødig at gøre det, men nu er det jo foreslaaet, og det skal jeg ogsaa gerne tiltræde. Men naar det er sket, begriber jeg ikke, hvorledes der kan eksistere Betænkeligheder. Ja, det ærede Medlem gaar ganske vist saa vidt i sine Ræsonnementer, at han siger, at Statskassen er jo dog maaske ikke sikker nok. Dertil vil jeg sige, at naar vi lovgive om Funktionærers Rettigheder til Alderdomsforsørgelse og Pension, tror jeg dog, det er en noget ejendommelig Forudsætning, at Statskassen maaske ikke skal være god nok til at udrede disse Udgifter. Det er en Forudsætning, vi ikke i Almindelighed gaa ud fra, naar vi lovgive her, og der er vist ikke nogen særlig Grund til at gaa ud fra den, naar vi tale om Jernbanefunktionærernes Ret til Alderdomsforsørgelse. Det ærede Medlem henviser til, at Statskassen gik fallit for 100 Aar siden. Dertil vil jeg sige, at hvis vi, hver Gang vi sidde her og tale om, hvad vi skulle gøre paa det ene eller det andet Omraade, ville henfalde i melankolske Betragtninger over, at for 100 Aar siden gik Statskassen fallit, tror jeg

hellere, vi skulde standse al Virksomhed. — Den ærede Ordfører for Mindretallet (Høst) henviste ogsaa til, at det var mærkeligt, at man, da man gav Loven om Statsbanernes Ordning af 15de Maj 1903 og da kom til at berøre Reservepensionsfondens Stilling, ikke med det samme ophævede den og bestemte, hvad Pengene skulde anvendes til. Det hænger vel ganske simpelt sammen med, at man gør ikke al Ting paa een Gang. Der var nok at gøre med Hensyn til Loven om Statsbanernes Ordning af 15. Maj 1903, der var nok at blive enig om den Gang, og det har heller ikke ligget for, at man havde et fornuftigere og bedre Formaal end dette at give denne Fond til. Det er det, der nu ligger for, at vi have et fornuftigere og bedre Formaal, hvor en særlig Fond kan gøre nogen Nytte, og at vi have en særlig Fond, der ikke gør nogen Nytte, men hvis Forpligtelser ganske naturligt bør falde paa Statskassen, ligesom det overhovedet er rimeligt, at Forpligtelser til at alderdomsforsørge og pensionere Embedsmænd og Funktionærer falde paa Statskassen. Derfor synes jeg, det er en rimelig Foranstaltning at ophæve den gamle Fond og stifte den ny. Jeg opfordrer altsaa meget indtrængende det høje Ting til ikke at vedtage Ændringsforslag Nr. 7, men bibeholde Lovforslagets § 5. Jeg skal ikke have noget imod, at § 5 udgaa den Ændring, som foreslaas under Nr. 8.

Høst: Det beror paa en Misforstaaelse fra den højtærede Finansministers Side, naar han mener, at jeg gik ud fra, at Staten mulig en Gang ikke kunde opfylde disse Forpligtelser. Jeg ytrede udtrykkelig, at det nok kunde tænkes, men at jeg ganske skulde bortse derfra. — I øvrigt skal jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, hvad han jo ved lige saa godt som jeg, da det jo hører med til den juridiske Børnelærdom, at man vel kan borttransportere sine Rettigheder, men ikke sine Forpligtelser. Men det er det, man gør i dette Tilfælde, idet man transporterer de Forpligtelser, der hvile paa Reservepensionsfonden, til Staten.

Estrup: Der er en Ting i dette Lovforslag, der har særlig Interesse, og det er Ophævelsen af den i § 5 omtalte Reservepensionsfond og Inddragelsen af dens Midler i Statskassen. Det Spørgsmaal, jeg i den Anledning vil rette til den højtærede